

Бреши мені

КУПИТИ

Кожна пам'ятає того єдиного. Того, кого не змогла забути. Люсі Обрайт їде далеко від дому, у кампус невеличкого коледжу в Каліфорнії, і радіє, що забралася за сотні миль від матері-егоїстки. Поринаючи у новий початок, дівчина хапається за студентське життя і всі його принади: нових друзів, скажені вечірки, цікаві заняття. А тоді вона знайомиться зі Стівеном Демарко. Чарівним. Привабливим. Непростим. Спустошливим.

Впевнений і пихатий, Стівен бачить у Люсі щось таке, чого немає у решти, і це його бачення разом із відчуттям можливостей, які надає увага хлопця, швидко спокушає дівчину. Стівен, тимчасом, рішуче намагається забути випадок, закопаний у його минулому, який, якщо вирине назовні, може занапастити йому життя — і це цілеспрямоване бажання успіху поширюється також на завоювання і утримання серця Люсі.

Переходячи туди-сюди від голосу Люсі до голосу Стівена, «Бреши мені» відстежує їх зв'язок впродовж навчання у коледжі і після його закінчення, під час життя у Нью-Йорку. Із психологічною проникливістю, цей близький до болю роман документує пожадливі амбіції, бажання і дилеми молодих людей, а також показує, як складно буває відпустити, навіть коли знаєш, що треба.

1
Л Ю С І
СЕРПЕНЬ 2017

Я прокинулася за дві хвилини до заведеного на 5:45 будильника суто інстинктивно, як невротичка, як позбавлену сну мешканка Нью-Йорка, на яку за цей час встигла перетворитися. Голова розколюється від вина — ми з Дейном розпили дві пляшки за вечерею, за яку заплатила я — та все одно змушую себе встати з ліжка. Три таблетки ібупрофену, дві чашки кави і капсула аддераллу — і ще цей день я зможу пережити. А хіба не у цьому весь Нью-Йорк — не у виживанні?

Дейн совається на ліжку, поки я одягаю лосини бренду «Lululemons». Новенькі — 4 розмір, вже не 2-ий, як було у рік випуску з коледжу. Ех.

— Ти здуріла? — белькоче напівсонний Дейн. — Вертайся в ліжко. — Сховавши обличчя в подушку, він простягає руку і хапає мене за ногу.

— На шосту тридцять мені вже треба бути у «SoulCycle». — Відкидаю його руку. — Я вже зареєструвалася. — Втискаюся у спортивний топик. Мені гидко — вчорашня вечера випинається з-під спандексу.

У ванні хлюпаю трохи води в обличчя і тридцять секунд чищу зуби. На годиннику — 5:56. Спізнююся. У Нью-Йорку, хай би як я квапилася, завжди спізнююся. Хапаю робоче причандалля, змінний одяг і дорожню сумку з речами на весілля Брі — дякувати Богу, мені вистачило розуму зібрати все заздалегідь до того, як я наклюкалася з Дейном.

— Па-па, — кажу Дейну з надією, що він знову заснув.

— Мала... йди сюди. — Він перекочується на спину. і розкидає руки в обіймах. Дейн називає мене «малою» вже три місяці з часу нашого знайомства, від того п'яного дня, коли я наштотхнулася на нього у барі «Розпечена пательня» і не змогла відірватися від його засмаглої, приємної на запах шії, коли сонце вже сідало у Гудзон. «Будеш «Корону», мала?». Він дурнувато всміхнувся. Один його передній зуб був довший за інший.

Почути «мала» від такого хлопця, як Дейн, це, звісно, кліше. Та навіть заспаний він вродливий, тож я дозволяю йому підтягнути себе для поцілунку на прощання.

— Не побачимось до понеділка, так? — бурмоче він.

— Повернуся в неділю ввечері.

— Ок. Тоді й займемося чимось. Відірвись там, мала.

З тебе вийде найсексуальніша дружка. Якби ж я міг піти з тобою.

— Якби ж, малий, — кажу я, випробовуючи нову кличку.

Я трохи кепкую з Дейна, та він надто неуважний, тому не помічає. Я б і справді хотіла, щоб він сховався зі мною на весілля, але Брі та Еван дозволили взяти із собою другу половинку тільки зарученим. А ми з Дейном від заручин так далеко, як це взагалі можливо.

Квартиру покидаю потемки. На кухні безлад, переважно через мене і Дейна, та я знаю, що хлопець не буде заморочуватися з прибиранням. У цих справах він не надто радо береться допомагати. Моя нова сусідка Джулі певно вважає мене нехлюйкою. Брі на таке вже не зважала, їй було байдуже, але три місяці тому вона переїхала до Евана.

Поки я спускаюся на вулицю, на годиннику вже 6:08. Метро я не довіряю, воно не доведе мене в центр вчасно. Ловлю таксі. Витратити десять доларів на транспорт, коли роботодавець оплатив мені необмежений проїзд на метро, — це так безвідповідально, та я не можу спізнитися.

У класі, авжеж, повно людей, адже заняття веде Кортні, і вона розпочинає його по понеділках рівно о 12:01, за хвилину після відкриття щотижневої онлайн-реєстрації. Цього дня я заводжу будильник на телефоні на 11:55, так щоб бути готовою.

Цього ранку Кортні тренує нас не на жарт - часом починає здаватися, наче голова зараз вибухне. Треба було випити більше води.

— Зганяємо! Зганяємо! ЗГАНЯЄМО! — волає Кортні у мікрофон під ремікс Віза Халіфа, що дубасить з колонок. Біль у стегнах пекельний, але спалювання калорій того варте. Я підвищую собі рівень складності.

— Кардіо — ваш *друг*! — Кортні крутить педалі швидше від усіх, а з обличчя в неї не сходять велетенська усмішка.

Не знаю, звідки вона бере енергію о 6:30. Певно, Кортні не зависала до ранку, не дудлила Савінйон-Блан і не жерла смажену картоплю зі своїм новим, гарячим, дещо кумедним потенційним хлопцем. Дейн майже не ходить на роботу. Він, певно, пів дня проваляється в ліжку і буде дивитися відео на ютубі, а вже потім перемкне увагу на свою «віддалену роботу у маркетингу».

Після тренування на велосипеді я ледве можу ходити, але тішуся з того, що таки довела його до кінця. Миюся в душі у роздягальні і збираю себе до купи перед роботою — марафечу личко, але не так щоб дуже. Пішки проходжу сім кварталів на північний схід до офісу на Сорок сьомій і Медісон.

— Ти сьогодні рано, — глузливо пирхає Аланна, коли я заходжу всередину. Насправді вона каже: «Ти сьогодні рано, але не раніше за мене». Аланна зчулася на силі, бо займає посаду менеджерки рахунку, а я — діловода, тобто веду рахунки, тому вона корчить із себе мою начальницю, хоча начальниця у нас одна на двох — Мелісса, директорка з продажів. Боже, як же я ненавиджу титули корпоративного світу.

— Я була на тренуванні, — кажу, споглядаючи, як Аланна наминає полуничний йогурт. Аланна, певно, думає, що це здорово, але всі знають, що у їхньому складі достобіса цукру, тож варто обирати той, де цукру немає.

Вона не зважає на мене, а лиш непривабливо облизує плівку, щоб потім пожбурити її у смітник. Мені хочеться сказати, що варто би сортувати сміття, але Аланна знову починає клацати кнопки на клавіатурі своїми нігтями кольору бургундського шелаку. Довге чорне волосся

Аланни зібране у пучок на потилиці — з такою зачіскою вона ходить тоді, коли їй ліньки випрямляти волосся чи робити з нього ідеальні хвилі у стилі «Вікторія Сікрет». Її очі, як завжди, обведені чорним, від чого вони грубо випинаються у неї на обличчі. Аланна не має природної вроди, але подібно до багатьох дівчат у Нью-Йорку, вона робить все правильно. І вищипує брови, і користується хайлайтером, і сидить на дієті, і вдає з себе когось, ким вона не є. Не кажу, що сама роблю все природно — мені й досі складно слідкувати за своїм раціоном, а ще я вже вимацькала більше

бронзерів, ніж можу підрахувати — але я нізащо б не робила собі пишну укладку щотижня, як роблять деякі мої знайомі, і не витратила б 140 доларів на видовження вій. У дівчат на Мангеттені є певний рівень, але в мене немає ні часу, ні грошей, щоб до нього дістатися. А ще я вважаю, що макіяж-штукатурка має страшний вигляд. Я не супермодель чи щось на кшталт того, але мені достатньо бути вродливою, так щоб не докладати аж надто багато зусиль. Трішки туші, трішки підводки — і досить.

Перевіряю електронну пошту. Очі горять від втоми. Аддералл майже не допомагає. На вечері перед весільною церемонією я буду як з хреста знята.

Мелісса зиркає на нас крадьки, не привітавшись. Її соціальна незграбність розвіюється, щойно вона вмикає режим боса.

— Люсі, ти роздрукувала порядок денний для наради? — стисло запитує вона, відвертаючи погляд. Мелісса зчулася на силі ще більше, ніж Аланна, а це в поєднанні з її соціальною дисфункцією утворює страшну суміш.

Рекомендована література

Велика глушина
(збільшений формат)

Кохати Джейсона
Торна

Якщо це станеться

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ